

paa at sætte Stolen istand til at foretage disse Uvidelser paa den eneste Maade, som Iste kan, nemlig derved, at den bliver sat istand til at optage Prioritetslaan i Eiendommen. Dette forudsætter imidlertid, at den Overdragelse af Bygninger og Grund til Brug, som hidtil har fundet Sted, og som har bestaaet i mange Aar, bliver forandret derhen, at Overdragelsen bliver til Eiendom. Den Forskjel, der er med Hensyn til Statens Besiddelse af Grund og Bygninger mellem, hvad der nu bestaar, og hvad der vil indtræde, naar Loven bliver vedtagen, er i Virkeligheden overmaade ringe; thi Ingen tvivler vel om, at Staten ingenstinde, saa længe Stolen bestaar, kan eller vil drage den Undersjøttelse tilbage, som den engang har ydet. Fredericia Stole er et smukt Exempel paa, hvad der ved privat Virksomhed kan udrettes til Undervisningens Fremme. Det har fundet almindelig Paaskjønning ogsaa her i Rigsdagen, og jeg vil haabe, at denne Paaskjønning ogsaa vil være tilstrækkelig til at bære det foreliggende Lovforslag igjennem det høie Thing.

Da ikke flere begjærede Ordet, blev Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets eneste Paragraf (se Tillæg C. Sp. 63—64) vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til 3die Behandling vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag til Sagens 3die Behandling indkaldtes til næste Dags Middag Kl. 1.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Forespørgsel til Justitsministeren af Folkethingetsmanden for Holbæk Amts 5te Valgkreds (Rasmussen).

(Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 5,057—58.)

Forespørgeren (Rasmussen): Angaaende den Forespørgsel, som jeg med det høie Things Tilladelse idag agter at stille til den høitværede Justitsminister, skal jeg tillade mig at oplyse, hvad det er, der har givet mig Anledning til at fremdrage dette Spørgsmaal her i Thinget. Engang i Vinter i Marts Maaned modtog jeg et Brev fra en Politimester, — Brevet var dateret den 11te Marts 1880 — hvori han fortæller mig, at nogle Folk havde møret sig med at bilde andre Folk ind, at det brændte et Sted,

medens Branden var et andet Sted. Jeg kunde nu nævne Navnene, som staa anførte i Brevet, men det er maaske ikke nødvendigt. Disse Folk vare saa blevene indkaldte for Retten, og saa siger han, at den Undstyldning, som disse Folk vare komne med, var, at de havde ment en By, som laa et andet Sted, og som havde samme Navn som den By, de havde nævnt. Derved havde de altsaa undstyldt sig for Retten, at de ikke havde ment den By, som Klagen gik ud paa, at de havde sagt, at Ibebranden skulde være i. Dernæst forklarer han i Brevet, at disse Folk vare blevene indkaldte for Retten og dømt, men, efter at de vare dømt, havde han hørt, at de vilde appellere Dommen. Saavidt jeg kan forstaa af Brevet, forholdt det sig saaledes, at de skulde have Justitsministeriets Tilladelse til at appellere denne Dom, ellers kunde det ikke ske. Han finder det nu ikke saa forunderligt, at de vilde søge at appellere Dommen, naar de mente, at de kunde faae Mulkten nedsat, men saa anfører han i Brevet, at han havde hørt, at den Æne af dem havde sagt, at han havde sendt Ansøgningen til mig med Begjæring om, at jeg vilde levere den til Ministeren, og at Appellen hovedsagelig skulde finde Sted for gennem Appellen at faae at vide, hvem der havde gjort Anmeldelsen, som var kommen til Politimesteren gennem Politiaffistenten. Han skriver endvidere, at disse Folk ikke ventede at faae Mulkten nedsat, men at de kun mente at kunne faae oplyst gennem Appellen, hvem der havde gjort Anmeldelsen. Hvorledes de skulde faae at vide gennem Appellen, hvem der havde gjort Anmeldelsen, kunde han ikke forstaa, men siger han, alt dette kan ogsaa være det Samme, det har ikke saa meget at betyde. Men saa skriver han tilsidt en Sætning i Brevet, hvori han siger: „Derimod vilde det interessere mig meget at faae at vide, om man har sendt Dem Ansøgningen, og om De har overleveret den. Jeg heber om omgaaende Svar.“ Ved at læse denne sidste Sætning i Brevet kom jeg til at tænke over, hvad Interesse det dog kunde have for vedkommende Politimester at faae at vide, om jeg havde gjort det Æne eller det Andet i den Anledning. Jeg kom til at tænke, at det var dog muligvis ikke et blot og bart Ansørgjerrighedsspørgsmaal, men forøvrigt kunde jeg ikke forstaa, hvad Interesse vedkommende Politimester kunde have af at faae at vide, om jeg havde indleveret en saadan Ansøgning i Ministeriet eller ikke. Jeg gav da Politimesteren et Svar, som hverken var bekræftende eller benægtende, idet jeg mente, at det var en privat Sag, som kunde være ham ligegyldig. Jeg svarede ham omtrent Følgende, at jeg mente, at han efter moden Overveelse formentlig vilde komme til det Resultat, at jeg paa hans Forespørgsel ikke kunde give ham andet Svar, end at han andeksteds maatte søge Oplysning om de private Tjenester, jeg mulig